Jag studerar på Hagaberg för jag blev utbränd av mina studier i gymnasiet när pandemin inträffade och kurser började tas på distans. Det var den näst sämsta perioden i mitt liv, jag försökte ta i kapp kurser med Komvux men det fungerade knappt heller, för det mesta där var också på distans eller inte på samma skola som andra kurser jag ville göra.

Det var då jag blev rekommenderad livskunskap på Hagaberg av en kusin som gått där. Jag visste inte ens om att det fanns då. Fram tills att jag startade, såg jag inte någon framtid där jag ville leva. Efter ett tag började alla krav och förväntningar som tyngde ner mig att sakta men säkert, inte kännas lika tunga längre. Även idag känner jag av det, men nu har jag orken att göra något åt det.

Jag gick ifrån att kämpa för två dagar i en tre dagar lång skolvecka, till idag med fyra av fem skoldagar denna termin, än så länge. När jag tänker på alla mina lärare här på Hagaberg blir jag gråtfärdig om jag jämför det med de andra skolor jag har studsat mellan.

Under ett mentorssamtal sade min mentor att min frånvaro kunde kännas av i klassrummet och att mina vänner undrat var jag var. Tänk dig att höra det när du mår dåligt, det drar nog fram några tårar, kanske till och med orkar att göra klart en inlämningsuppgift för en gångs skull.

Känslan av att själv kunna studera utan de krav som tidigare krossat mig är det bland det bästa som hänt mig, det har ökat min förmåga att prestera, och när jag presterar utan det som tynger mig presterar jag bättre. Det har uppmuntrat mig att aktivt vara deltagande på lektionerna.

Jag har tagit i mitt liv fram tills idag, har varit den jobbigaste perioden i mitt liv än så länge, och efter min första termin här på skolan började trenden att svänga. När jag inte såg någon annan utväg så var Hagabergs folkhögskola där för mig. Det gav mig modet att stå här idag och dela min resa.

Tack så mycket för att ni lyssnade.

Emil, Hagabergs folkhögskola